Έκτρωση: “Η έσχατη ανομία” (Frank Schaeffer)

Categories : ΒΙΟΗΘΙΚΗ

Date : 23 Μαρτίου, 2023

Η έννοια της ιδιωτικοποιημένης θρησκευτικότητας, από το ένα μέρος, και η απώλεια της αίσθησης της προσωπικής υπευθυνότητας για τις πράξεις μας, από το άλλο, έχουν δραματικές και μακροπρόθεσμες συνέπειες. Αυτά το δύο οδήγησαν στην αντίληψη ότι η συμπεριφορά κάποιου, η αμαρτία του πιο συγκεκριμένα, αποτελεί καθαρά «προσωπική» υπόθεση. Αυτή η τάση προς την υποκειμενικότητα αποτελεί τον πυρήνα της ασύδοτης ελευθερίας στις σεξουαλικές σχέσεις, στην εγκληματικότητα και στον τρόπο συμπεριφοράς, που σήμερα επικρατούν στην καταρρέουσα, διαιρεμένη και φυλετική μας κοινωνία.

Η πρακτική των νομίμων εκτρώσεων υστέρα από αίτηση αποτελεί το πιο κραυγαλέο παράδειγμα της έσχατης ανομίας, σύμφυτης με το σύγχρονο πρόσωπο του αμερικανικού ατομικισμού. **Ο θάνατος 1,6 εκατομμυρίου παιδιών με τη μέθοδο της έκτρωσης -σχεδόν το 1/3 των παιδιών που συλλαμβάνονται στην Αμερική κάθε χρόνο- είναι το πιο χτυπητό παράδειγμα μιας εξωτερικής**

συμπεριφοράς, η οποία θεωρείται απλά ως μία «προσωπική επιλογή». Είναι επίσης απόδειξη του γεγονότος ότι η Αμερική έχει γίνει ένα ολοκληρωτικά ειδωλολατρικό έθνος. Η συνήθεια να θυσιάζονται τα αφιερωμένα (στους θεούς) παιδιά έχει επανέλθει.

Η αφαίρεση της ανθρώπινης ζωής χάριν της άνεσης θεωρείται τώρα ως μία απλή «επιλογή». **Οι σεξουαλικές σχέσεις ανάμεσα σε «ενήλικες που συμφωνούν» θεωρείται ότι είναι δική τους υπόθεση και κανενός άλλου. Κι αυτό, παρά την οποιαδήποτε βλάβη θα προξενήσουν οι «συναινούντες ενήλικες» στον εαυτό τους, στο παιδί που θα συλλάβουν, στο σπίτι που θα διαλύσουν ή στην κοινωνία που ζουν.** Η έκτρωση ύστερα από αίτηση είναι ένα τραγικό παράδειγμα της υπερβολικής εχθρότητας εναντίον του Θεού στη σύγχρονη ειδωλολατρική μας χώρα. Αυτό μπορεί να μας δείξει πολύ καλά το τελευταίο στάδιο, την αναπόφευκτη κατάληξη του πειράματος που επιχείρησαν οι επαναστάτες των κινημάτων του Προτεσταντισμού, του Διαφωτισμού και του Ρομαντισμού με τον εγωιστικό τους ατομικισμό.

Η νομιμοποιημένη έκτρωση ύστερα από αίτηση αποτελεί το τελευταίο ξεφτίδι του κοινωνικού μας ιστού. Τώρα, ακόμη και η πρώτη και βαθύτερη σχέση της μητέρας και του παιδιού έχει διαλυθεί. Το αγέννητο παιδί θεωρείται ότι βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση με την ίδια τη μητέρα του. Η επιθυμία του για ζωή συντρίβεται, επειδή συγκρούεται με άλλες επιθυμίες της μητέρας.

Είναι απόλυτα αναγκαίο να εξετάσουμε την Ιερά Παράδοση, πώς δηλαδή αυτή απαντά στο ερώτημα για την έκτρωση, εφ' όσον στο ερώτημα για την ιερότητα της ζωής έχουμε σήμερα το πιο σοβαρό ηθικό θέμα που αντιμετωπίζει η Ορθόδοξη Εκκλησία.

Η στάση της Εκκλησίας απέναντι στην έκτρωση

Η στάση της ιστορικής Εκκλησίας δια μέσου των αιώνων εναντίον της πρακτικής της δολοφονίας των αγέννητων παιδιών λειτουργεί ως ένα καλό παράδειγμα της αμετάβλητης απόφασης να κρατήσει το Νόμο του Θεού, ο οποίος, όπως γράφει ο Ευσέβιος, «έκανε τα βάρβαρα και πρωτόγονα ήθη των απολίτιστων φυλών να παραχωρήσουν την θέση τους στους δικούς της πολιτισμένους και περισσότερο ανθρώπινους νόμους». Εφ' όσον ζούμε σ' έναν ειδωλολατρικό πολιτισμό, πολύ όμοιο μ' εκείνον της παρακμασμένης ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, στον οποίο η Εκκλησία βρέθηκε μόνη, τίποτε δε θα μπορούσε να είναι πιο επίκαιρο από μία μελέτη της στάσης της Εκκλησίας απέναντι στην έκτρωση και στη θυσία των παιδιών.

Η αρχαία Εκκλησία δίδαξε ότι η τακτική της έκτρωσης έρχεται σε αντίθεση με τον νόμο του Θεού «ου φονεύσεις». Έρχεται επίσης σε αντίθεση με τη διδασκαλία του Χριστού, ότι δηλαδή πρέπει να κάνουμε στους άλλους όσα θέλουμε να κάνουν εκείνοι σ' εμάς. Εφ' όσον όλοι επιθυμούμε να ζήσουμε κι όχι να φονευθούμε, μπορούμε να υποθέσουμε ότι ο καθένας επίσης επιθυμεί τη ζωή! «Η αγάπη... ου λογίζεται το κακόν» (Α' Κορ. 13,5).

Τόσο πριν, όσο και μετά το τραγικό σχίσμα η έκτρωση αποκηρυσσόταν ως φόνος αθώων παιδιών. Η αρχαία Εκκλησία ήλθε αντιμέτωπη με μία κοινωνία όμοια με τη δική μας, στην οποία η έκτρωση και η βρεφοκτονία ήταν πράξεις ανεκτές. Από την πρώτη αρχή η Εκκλησία πρόβαλε μία ρωμαλέα άμυνα για την αθώα ζωή των αγέννητων παιδιών. Στη Διδαχή, τη γραπτή περίληψη της διδασκαλίας των Αποστόλων, που ολοκληρώθηκε στα τέλη του πρώτου αιώνα, ο πιστός διάβαζε: «Να μην καταστρέφεις το έμβρυο, ούτε αφού γεννηθεί να το σκοτώνεις».

Είναι σημαντικό το ότι οι εντολές που απαγορεύουν την έκτρωση στην ***Επιστολή***

του Βαρνάβα (γύρω στο 138 μ.Χ) διατυπώθηκαν από την άποψη της ανταγωνιζόμενης ανομίας: «Υπάρχουν δύο δρόμοι διδασκαλίας και καθοδήγησης· εκείνη του φωτός και η άλλη του σκότους. Ανάμεσά τους υπάρχει μία μεγάλη διαφορά. Στον ένα υπάρχουν παρατεταγμένοι φωτοφόροι άγγελοι του Θεού και στον άλλο άγγελοι του σατανά. Κι ο πρώτος απ' αυτούς είναι κύριος αιώνιος, ενώ ο άλλος κύριος του τωρινού καιρού της ανομίας. Ο δρόμος λοιπόν του φωτός είναι ο εξής: Να μην πορνεύεις, να μη μοιχεύεις, να μη σκοτώσεις αγέννητο παιδί».

Από την πρώτη αρχή η Εκκλησία είχε πάντοτε έναν αυστηρό φρουρό για την αθώα ζωή των παιδιών. Για παράδειγμα, ο **Διονύσιος, επίσκοπος Αλεξάνδρειας**, το 244 μ.Χ. έγραφε σε επιστολή του προς τον Ερμάμμωνα για την κατάσταση της ειδωλολατρικής βαρβαρότητας, εναντίον της οποίας η Εκκλησία αντιστάθηκε με επιμονή και σταθερότητα: «Η Εκκλησία είναι ικανή με την παρουσία της και την επίβλεψή της... και με την παρρησία της να ματαιώσει τα σχέδια των πονηρών δαιμόνων... τις σατανικές τελετές, τα σιχαμερά τεχνάσματα και τις βέβηλες θυσίες, στις οποίες κόβουν τους λαιμούς των άτυχων αγοριών, χρησιμοποιούν τα παιδιά δυστυχισμένων γονέων ως θύματα για τις θυσίες και ξερριζώνουν τα ζωτικά όργανα από νεογέννητα βρέφη, κόβοντας και κομματιάζοντας τα έργα των χειρών του Θεού».

Αυτό ήταν το κλίμα της διαστροφής -παρόμοιο με αυτό της εποχής μας- εναντίον του οποίου οι πατέρες της Εκκλησίας, Ανατολής και Δύσης, (αναμφισβήτητα αντιστάθηκαν. Αυτό ήταν το κοινωνικό κλίμα, το οποίο περιελάμβανε νόμιμες βρεφοκτονίες, ανθρωποθυσίες κι εκτρώσεις. Εκείνη, που βαθμιαία εξάλειψε τη δημόσια γενική παραδοχή τέτοιων μεθόδων, που θεωρούνταν μάλιστα ζητήματα «προσωπικής επιλογής», ήταν η φανερή και απόλυτη στάση της Εκκλησίας με την ίδια την παρουσία της. Κι εκείνη, που αντικατέστησε το ιδιωτικό κακό της ανθρωποθυσίας, της έκτρωσης και της βρεφοκτονίας με τη δημόσια ηθική υπευθυνότητα ήταν πάλι η Εκκλησία.

Δύο κυρίως πράγματα οφείλουν να μάθουν οι σύγχρονοι χριστιανοί σχετικά με τη στάση της Εκκλησίας εναντίον των εκτρώσεων Πρώτον ότι χρειάστηκαν αιώνες για να αλλάξει το ειδωλολατρικό κλίμα της διαστροφής. Δεύτερον επειδή η Εκκλησία επέμεινε κι ανέπλασε τον πολιτισμό, αντί να συμμορφωθεί μ' αυτόν, τελικά οι συνήθειες και οι νόμοι άλλαξαν. Είναι φανερό ότι η υπομονή και η σταθερή επιμονή υπήρξαν οι δυνάμεις που επεξεργάστηκαν την αλλαγή.

Είναι αποδεδειγμένο ότι η αρχαία ιστορική Εκκλησία δε διαχώρισε τη ζωή σε στεγανά διαμερίσματα ανάμεσα στο κράτος και στην Εκκλησία ή ανάμεσα σε ιδιωτικές και δημόσιες ηθικές επιλογές. Αντίθετα, πήρε μία ρωμαλέα δημόσια στάση για τη αγιότητα της ζωής και τελικά ενέπνευσε μία αλλαγή στην δημόσια νοοτροπία και στους νόμους.

Οι πατέρες και η έκτρωση

Ο **Μέγας Βασίλειος** έγραψε ότι, «γυναίκα, η οποία σκόπιμα σκότωσε ένα έμβρυο, πρέπει να τιμωρείται για δολοφονία». Ο ίδιος επίσης στηλίτευσε τη θέση εκείνων, που συνέβαλαν στην πραγματοποίηση των εκτρώσεων μέσα στην κοινωνία: «Εκείνοι πάλι οι οποίοι δίνουν φάρμακα, που προκαλούν εκτρώσεις, είναι δολοφόνοι οι ίδιοι καθώς επίσης και οι γυναίκες εκείνες, οι οποίες παίρνουν δηλητήριο, που σκοτώνει το έμβρυο».

Ο **Τερτυλλιανός**, αντιπροσωπεύοντας τη Δυτική Εκκλησία ως ο πρώτος μεγάλος της θεολόγος, το 208 μ.Χ. έγραψε: «Πώς λοιπόν συλλαμβάνεται μία ζωντανή ύπαρξη; Σχηματίζεται η ουσία του σώματος και της ψυχής συγχρόνως την ίδια στιγμή ή το ένα από αυτά προηγείται του άλλου; Εμείς πράγματι δεχόμαστε ότι και τα δύο συλλαμβάνονται, σχηματίζονται και τελειοποιούνται μαζί, καθώς γεννιούνται μαζί. Ούτε υπάρχει κάποια στιγμή που παρεμβαίνει στη σύλληψή τους, η οποία θα μπορούσε να δώσει προτεραιότητα στο ένα από τα δύο. Μπορείς να μελετήσεις την αρχή του βίου σε σύγκριση με το τέλος του. Εάν ο θάνατος ορίζεται απλώς ως ο χωρισμός της ψυχής και του σώματος, τότε η ζωή, το αντίθετο του θανάτου, θα πρέπει να ορισθεί ακριβώς ως η ένωση του σώματος με την ψυχή... Επομένως εμείς αναγνωρίζουμε ότι η ζωή αρχίζει με τη σύλληψη, επειδή υποστηρίζουμε ότι η ψυχή δημιουργείται με τη σύλληψη».

Γράφοντας το 122 μ.Χ. ο **άγιος Ιππόλυτος Ρώμης** τόνισε: «Πρόσεξε λοιπόν σε πόσο μεγάλη ασέβεια κι ανομία έφθασε εκείνος, διδάσκοντας τη μοιχεία και τον φόνο συγχρόνως! (Διότι ο αιρετικός διδάσκει) οι γυναίκες... να παίρνουν φάρμακα, για να γίνονται στείρες και να δένουν σφιχτά τον εαυτό τους, για να αποβάλλουν ό,τι έχει συλληφθεί μέσα τους». Το 300 μ.Χ. η **Σύνοδος της Ελβίρας** έκανε την

ακόλουθη διακήρυξη: «Εάν μία γυναίκα… έχει σκοτώσει εκείνο το οποίο προήλθε από δική της πράξη, αποφασίζεται αυτή να μη λαμβάνει θεία Κοινωνία μέχρι τον θάνατό της, επειδή διέπραξε διπλό αμάρτημα (μοιχεία και φόνο) από την κακία της». Το 412 μ,Χ. ο **άγιος Αυγουστίνος**, επίσκοπος Ιππώνος έγραψε: «Η ψυχή συμπλέκεται με το σώμα έτσι ώστε να σχηματίζεται το πρόσωπο ενός ανθρώπου! Ακριβώς όπως η ψυχή προσλαμβάνει το σώμα στην ενότητα του προσώπου για να σχηματίσει τον άνθρωπο, έτσι κι ο Θεός χρησιμοποιεί τον άνθρωπο σε ενότητα ενός προσώπου για να σχηματίσει τον Χριστό». Ένα από τα χριστιανικά κείμενα των Αλεξανδρινών πατέρων της Εκκλησίας του δευτέρου αιώνα, που πολύ εκτιμήθηκαν, τονίζει: «Να αγαπάς τον πλησίον σου περισσότερο από τη ζωή σου. Να μη φονεύσεις το παιδί φθείροντας το. Ούτε πάλι, όταν αυτό γεννηθεί, να το θανατώσεις».

Ο **Αθηναγόρας** έγραψε ένα γράμμα στον ειδωλολάτρη ρωμαίο Αυτοκράτορα, τον Μάρκο Αυρήλιο, υπερασπιζόμενος τους χριστιανούς από τη συκοφαντική κατηγορία ότι αυτοί δε σέβονται την ανθρώπινη ζωή. Έγραψε για να ανασκευάσει την κατηγορία ότι οι χριστιανοί ήταν «καννίβαλοι, που έπιναν αίμα κι έτρωγαν σάρκες», όταν έπαιρναν τη θεία Κοινωνία:

«Ποιο λόγο θα είχαμε να φονεύουμε εμείς, οι οποίοι υποστηρίζουμε ότι και οι γυναίκες, που προξενούν εκτρώσεις χρησιμοποιώντας αμβλωτικά μέσα, διαπράττουν φόνο και θα πρέπει να δώσουν λόγο στον Θεό για την άμβλωση; Διότι το ίδιο πρόσωπο δε θα μπορούσε να πιστεύει ότι το έμβρυο είναι ζωντανό στη μήτρα κι αντικείμενο της φροντίδας του Θεού και συγχρόνως να κατακρεουργεί τα όντα που έχουν ήδη έλθει στη ζωή».

Εδώ η διδασκαλία εναντίον των εκτρώσεων χρησιμοποιήθηκε για να υποστηριχθεί μία άλλη θέση. Με άλλα λόγια, σ’ αυτή την πολύ πρώιμη εποχή (γύρω στα 160-180μ.Χ) η εξίσωση της έκτρωσης με τη δολοφονία και την ανομία ήταν ήδη τόσο αυταπόδεκτη και παραδεκτή από την άποψη της χριστιανικής ηθικής, ακόμη και στους Ρωμαίους ειδωλολάτρες, ώστε μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως επιχείρημα για την υψηλού επιπέδου θέση της Εκκλησίας απέναντι στην ανθρώπινη ζωή.

Ο **άγιος Κλήμης ο Αλεξανδρεύς**, γράφοντας κατά τον τρίτο αιώνα, έφερε την υπεράσπιση του αγέννητου παιδιού ένα βήμα πιο μπροστά απ’ ό,τι ο Αθηναγόρας: «Όσοι μεταχειρίζονται εκτρωτικά φάρμακα, για να κρύψουν την πορνεία τους προκαλούν αναμφισβήτητη καταστροφή μαζί με το έμβρυο και σ’ ολόκληρο το ανθρώπινο γένος».

Ο άγιος Κλήμης τοποθέτησε την έκτρωση σ’ ένα παγκόσμιο πλαίσιο, στο οποίο ο φόνος ενός αθώου κι ανυπεράσπιστου προσώπου αντιπροσωπεύει τη συμβολική καταστροφή της αξίας κάθε άλλης ανθρώπινης ζωής. Έτσι

εγκαθίδρυσε έναν **αδιάσπαστο σύνδεσμο** μεταξύ των δικαιωμάτων των ανυπεράσπιστων αγέννητων παιδιών και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων όλων των ανθρώπων, όλων των πολιτισμών, όλων των αιώνων κι όλων των φυλών, «σ' ολόκληρο το ανθρώπινο γένος». Ο Κλήμης διδάσκει ότι, **εάν μία αθώα ζωή θεωρείται τόσο ευτελής κι αναλώσιμη, τότε ολόκληρη η ζωή είναι άξια να περιφρονηθεί. Αποδεικνύει ότι τα ανθρώπινο δικαιώματα του ενός είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με την αναγκαιότητα να δείχνουμε έλεος για τους πολλούς.**

Κατά τον τέταρτο αιώνα μίλησαν εκ μέρους της Εκκλησίας εναντίον των εκτρώσεων και δύο σπουδαίοι επίσκοποι και θεολόγοι. Ο **Μέγας Βασίλειος**, όπως είδαμε, επαναβεβαίωσε τη διδασκαλία της ιστορικής Εκκλησίας. Ο άγιος**Ιωάννης ο Χρυσό-στομος** μίλησε ακόμη και για τους άνδρες εκείνους, οι οποίοι έπεισαν πόρνες γυναίκες να διαπράξουν εκτρώσεις: **«Δεν αφήνετε την πόρνη να είναι απλώς πόρνη αλλά την κάνετε συγχρόνως και φόνισσα»**. Οι πατέρες της Εκκλησίας είχαν τη γνώμη ότι η ζωή μιας μοναδικής ανθρώπινης ύπαρξης αρχίζει κατά τη στιγμή της σύλληψης. Όπως το γνωρίζει όποιος διάβασε το βιβλίο του παγκόσμια γνωστού γάλλου γενετιστή **Jerome Lejeme,** ***The Concentration Can****,* η σύγχρονη επιστήμη διαβεβαιώνει αυτό το γεγονός. Ο Μέγας Βασίλειος παρατήρησε:**«Εμείς (η Εκκλησία) δε βρίσκουμε κάποια ουσιαστική διαφορά ανάμεσα στο βρέφος, το οποίο έχει σχηματισθεί (έγινε δηλαδή αρκετά μεγάλο ώστε να αναγνωρίζει) και σ' εκείνο, το οποίο δεν έχει ακόμη σχηματισθεί (βρίσκεται σ' ένα εμβρυικό στάδιο)».**

Ο άγιος **Γρηγόριος Νύσσης** σε μία τοποθέτησή του, την οποία κάθε σύγχρονος γενετιστής γρήγορα θα επικροτούσε, έθεσε επίσης το ερώτημα, κατά πόσον ένα έμβρυο έχει ανθρώπινη ζωή. «Η έκτρωση είναι απερίσκεπτη σπουδή φόνου κι ούτε ενδιαφέρει, εάν κάποιος αφαιρεί τη ζωή, όταν αυτή σχηματίζεται, ή τη σταματά, ενώ αυτή σχηματίζεται, διότι αυτός είναι επίσης ένας μοναδικός άνθρωπος». Όπως γράφει ο Ορθόδοξος ερευνητής πατήρ John Kowalczyk, «είναι φανερό ότι οι πατέρες της Εκκλησίας πίστευαν πως κατά την στιγμή της σύλληψης δημιουργείται μία μοναδική ανθρώπινη προσωπικότητα».

(…)

Το μεγάλο ψέμμα

Ο συγγραφέας και κωμικός P. J. O' Rourke γράφει για τους βασανιστικούς παραλογισμούς της πολιτικής «θεολογίας» και της ανομίας του σύγχρονου κινήματος που τάσσεται υπέρ των εκτρώσεων:

«Το δεύτερο άρθρο στο φιλελεύθερο 'σύμβολο της πίστεως', μετά την αυτοδικαίωση, είναι η ανευθυνότητα. **Οι φιλελεύθεροι έχουν ανακαλύψει ολόκληρες πανεπιστημιακές ειδικότητες, την ψυχολογία, την κοινωνιολογία, τις σπουδές για τη γυναίκα, για να αποδείξουν ότι κανείς σε τίποτε δε φταίει** . Κανείς δεν είναι πρόθυμος ν' αναλάβει την ευθύνη για τις πράξεις του, αλλά σκέψου πόσο πολύ θα έπρεπε να μισείς την ελεύθερη βούληση, που βρίσκει μία πολιτική πλατφόρμα, η οποία υπερασπίζεται τη δολοφονία των αγέννητων παιδιών, αλλά όχι και τους καταδικασμένους δολοφόνους. Ένας σκληρός πραγματιστής μπορεί να αρέσκεται στην έκτρωση και στην ποινή του θανάτου. Ένας πιστός χριστιανός τα αποκλείει και τα δύο. Όμως χρειάζεται πολύχρονη θεραπεία για να φθάσει κανείς στη φιλελεύθερη άποψη».

Στο δικό μας αιώνα, τον αιώνα της ανομίας και της πλήρους αδιαφορίας για τη λογική, για να μην αναφέρουμε την πνευματική υγεία, πολλοί άνθρωποι που αμαρτάνουν επιβαρύνουν τον εαυτό τους **ονομάζοντας την αμαρτία «καλοσύνη»**. Αυτό έκαναν στις μέρες μας οι «φεμινιστές» και οι «φιλελεύθεροι» (ένας παράξενος όρος για να περιγράφουν οι άνθρωποι, που ανανεώνουν το πρόγραμμα ευγονικής των Ναζί) **με το να εξυμνούν τα «ευεργετήματα» των εκτρώσεων, μετονομάζοντας συμβατικά αυτό, που αυταπόδεικτα είναι φρικτό, σε «συνταγματικό δικαίωμα» ή σε μία απλή κλινική «επιλογή».** Νομίζω ότι ενεργώντας έτσι κατόρθωσαν να μεταμφιέσουν την έσχατη υποτίμηση της γυναίκας σε «φιλελευθερισμό».

Από το 1973, τότε που η έκτρωση ύστερα από αίτηση στην Αμερική -για κάθε λόγο, για κάθε πρόσωπο, για βρέφη κάθε περιόδου κύησης- νομιμοποιήθηκε, κάθε αμερόληπτος παρατηρητής της κοινωνίας μας γνωρίζει ότι οι μόνοι άνθρωποι, που αληθινά «απελευθερώθηκαν» με το εμπόριο των εκτρώσεων, υπήρξαν οι **ανεύθυνοι άνδρες**· αυτοί που αρνούνται να αναλάβουν την ευθύνη για τη σεξουαλική τους δραστηριότητα. **Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι οι πρώτοι, που υποστηρίζουν την έκτρωση ύστερ' από αίτηση στην Αμερική, είναι οι εκδότες και οι ιδιοκτήτες των μεγαλύτερων πορνογραφικών περιοδικών.**

Παρά τα πολιτικά φεμινιστικά συνθήματα, η αισθητική, πνευματική και φυσική πραγματικότητα της διάπραξης μιας έκτρωσης είναι εξευτελιστική. Πλησιάζει τη μορφή του δολοφονικού ιατρικού βιασμού. **Είναι «απελευθερωτική» για τις γυναίκες και τα βρέφη κατά τον ίδιο τρόπο, που ήταν «απελευθερωτικό» το Άουσβιτς για τους Εβραίους**. Οδηγεί στα ίδια αποτελέσματα με τη σκληρή πορνογραφία: εκμεταλλεύεται, δυσφημεί και υποβιβάζει τις γυναίκες από το ένα μέρος στο επίπεδο των σεξουαλικών δουλοπαροίκων, κι από το άλλο σε απλούς «παραγωγικούς πολίτες», για να μην αποτύχουν στη σταδιοδρομία τους. Μετατρέπει τη μήτρα, που δίνει ζωή, σε θάλαμο θανατικής εκτέλεσης, μέσα στον οποίο ένα παιδί κραυγάζει σιωπηλά, παλεύοντας, κλωτσώντας και υποφέροντας για τη ζωή του, κα-

θώς ο εγκέφαλός του απορροφάται από τον γυναικολόγο.

Η πραγματοποίηση της έκτρωσης, είτε αυτή είναι «νόμιμη» είτε όχι**, υποβιβάζει τις γυναίκες σε κάτι λίγο περισσότερο από σεξουαλική κινητή περιουσία των ανδρών κι από περιουσία των επιχειρήσεων και των οργανώσεων** που θεωρούν τη διακοπή μιας σταδιοδρομίας από ένα νέο παιδί ως «αμάρτημα». Μέσα στο σεξουαλικά απελευθερωμένο κλίμα των ημερών μας οι άνδρες δεν έχουν λόγο ακόμη και να προσποιούνται ότι βλέπουν τις γυναίκες ως κάτι περισσότερο από ένα μέσο εγωιστικής ευχαρίστησης. **Το ότι η λογική της έκτρωσης υποβιβάζει τις γυναίκες σε δούλες του σεξ, μηχανές για σεξουαλική ικανοποίηση και παραγωγή παιδιών, αποτυπώνεται πολύ καλά στην αυξανόμενη χρήση των βρεφών, που προέρχονται από εκτρώσεις, για ιατρικά πειράματα και «θεραπευτική», ακόμη και καλλωπιστική κατανάλωση. Οι γυναίκες με την έκτρωση υποβιβάζονται σε τέτοιο σημείο, ώστε να είναι φημισμένες τράπεζες για ιστούς, εκκολαπτικές μηχανές για τον «εμβρυικό ιστό», παραγωγικές μονάδες «υλικού για μεταμόσχευση», όργανα κι εργοστάσια ιστών και «παραγωγικές» καριερίστριες, για τις οποίες τα παιδιά αποτελούν ένα βάρος.**

Τα αποτελέσματα της νομιμοποίησης των εκτρώσεων, η αποδοχή του σεξουαλικού «φιλελευθερισμού», η υποβάθμιση των γυναικών και η κατακόρυφη επίπτωση των βιασμών, όλα συγκλίνουν προς ένα διεστραμμένο είδος συμμετρίας. Όπως γράφει ο Leon Kass, «**αδιάφορες από τα αποκλίνοντα μοτίβα τους οι πράξεις του βιαστή και της πόρνης έχουν ένα εσωτερικό μήνυμα, στο οποίο συγκλίνουν. Και των δύο οι πράξεις είναι χωρίς σεμνότητα, ντροπή ή σεξουαλική αυτοσυγκράτηση**. Και οι δύο είναι αδιάφοροι για τη σχέση της σεξουαλικότητας (ιδιαίτερα στη γυναίκα) με τη γέννηση παιδιών. Και οι δύο θεωρούν το σεξ απλώς ως υπόθεση της εφήμερης κι ατομικής ευχαρίστησης (ιδιαίτερα ο άνδρας). Και οι δύο είναι αδιάφοροι για το γεγονός ότι το σεξ αναφέρεται στις μελλοντικές γενεές· αυτές, στις οποίες εμείς προσφέρουμε ζωή και τροφή, ξεπληρώνοντας με τον μόνο τρόπο που μπορούμε τα χρέη στους δικούς μας προγόνους. Και οι δύο είναι ιδιαίτερα αδιάφοροι για το γάμο και την οικογένεια· αυτούς τους θεσμούς, για τους οποίους κύριος σκοπός είναι να δημιουργήσουν μία σωστή οικογένεια για καρποφόρα και γενναιόδωρη αγάπη και για κατάλληλη ανατροφή των παιδιών».

Στην κοινωνία μας το σεξ έχει υποβαθμισθεί στο επίπεδο ενός αθλήματος τυχαίας επαφής. Αυτή η απογύμνωση της σεξουαλικότητας από το συγκεκριμένο νόημα και την αγάπη υπήρξε σκόπιμη. Υπήρξε η καθορισμένη προτεραιότητα από τέτοιου είδους «πρωτοπόρους», όπως ο Dr. Sal Gordon, ο οποίος είναι περίφημος για την φράση του: «Το σεξ είναι πολύ σπουδαίο για να το μπερδέψεις με το συναίσθημα».**Η αποδοχή της νομιμοποίησης των εκτρώσεων και των πειραματισμών του εμβρύου**

ως «φυσιολογικής» και «ηθικής» έχει πραγματικά υποβιβάσει τους άνδρες και τις γυναίκες σε απλούς «σεξουαλικούς συντρόφους», σε τράπεζες ιστών, καθόλου συνδεδεμένους πλέον με αισθήματα.

Κανένας δε θα κατηγορούσε το σύγχρονο ιατρικό βιομηχανικό συγκρότημα για συναισθηματισμό. Όπως γράφει ο John Whitehead (εισαγγελέας και θεμελιωτής του Ινστιτούτου Ratherford), «ο επαναπροσδιορισμός της υπόθεσης Roe έγινε ταχύτατα και σχεδόν παγκόσμια αποδεκτός από τον ιατρικό κόσμο. Έξι μόνο μήνες μετά την απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου στην υπόθεση Roe κατά Wade (1973), ο Peter A. J. Adam, ένας Βοηθός καθηγητής της παιδιατρικής στο πανεπιστήμιο του Case Western Reserve, στο Ohio, ανακοίνωσε στην Αμερικανική Παιδιατρική Ερευνητική Εταιρεία μία έρευνα που έγινε με την καθοδήγηση του ίδιου και των βοηθών του σε δώδεκα βρέφη μέχρι είκοσι μηνών, τα οποία είχαν επιζήσει μετά τις εκτρώσεις. Οι γιατροί απέκοψαν τα κεφάλια των μικροσκοπικών αυτών βρεφών και τοποθέτησαν σωλήνες στις κύριες αρτηρίες για να τρέφουν τους εγκεφάλους τους.**Οι ερευνητές κράτησαν τα κεφάλια των παιδιών ζωντανά, όπως ακριβώς οι Ρώσοι κράτησαν ζωντανά τα κεφάλια των σκύλων σε ορισμένα πειράματα στη δεκαετία του ’50. Σε απάντηση των ερωτήσεων, που προέκυψαν γι’ αυτή την έρευνα, ο Dr. Adams είπε: «Έφ’ όσον η κοινωνία θεωρεί ένα βρέφος νεκρό και καταργεί τα δικαιώματά του, δε βλέπω κανένα ηθικό πρόβλημα… Τίνος τα δικαιώματα πρόκειται να προστατεύσουμε, εφ’ όσον έχουμε αποφασίσει ότι τα έμβρυο δε θα ζήσει;».**

Στην έκτρωση και στο είδος της έρευνας του «εμβρυικού ιστού», που περιγράφηκε παραπάνω, την οποία το 1993 ο πρόεδρος Bill Clinton άρχισε να χρηματοδοτεί, η προσωπικότητα μεταχειρίζεται σαν να ήταν χωρίς καμμία αξία. Στο όνομα «των δικαιωμάτων της γυναίκας» η μητρότητα υποβαθμίσθηκε τώρα απλώς σε μία ακόμη ψυχρή, υπολογίσιμη ιατρο-οικονομική «επιλογή». **Η εγκυμοσύνη έγινε ένα**

ατυχές ιατρικό «επακόλουθο» του σεξ. Οι γυναίκες απογυμνώθηκαν από το προνόμιο να ανατρέφουν δημιουργήματα, καθώς κι από την ειδική προστασία, η οποία οφείλεται σ' αυτές ως τις πρώτες ιερές κατοικίες όλων των ανθρώπων. Η επιστήμη κατάντησε ένας φασιστικός εφιάλτης, που βρίσκεται στα πρόθυρα της αναζωογόνησης των ναζιστικών ευγονικών προγραμμάτων. Το «φεμινιστικό» πρόγραμμα έχει αλλόκοτα συγκλίνει προς εκείνο της πορνογραφικής βιομηχανίας. **Το πρόγραμμα μαθημάτων σεξουαλικής αγωγής προσαρμόζεται προς τους σκοπούς της καριέρας του κάθε σωματέμπορου. Η σταδιοδρομία του επαγγελματία γιατρού έγινε δυσδιάκριτη από την εξέλιξη του φύλακα στα στρατόπεδα συγκεντρώσεων.**

Ο τύπος της ηθικής αντιστροφής, την οποία βλέπουμε στη νομιμοποίηση των **εκτρώσεων (για να μη μνημονεύσουμε την αποστολή για έρευνα και καταστροφή εναντίον των «ατελών» βρεφών, που υπονοείται στους ελέγχους που γίνονται πριν από τη γέννηση)**, στην οποία το έσχατο κακό διαφημίζεται στο λαό ως «καλό» και η λέξη «επιλογή» περιγράφει τη ληστεία ενός ολοκλήρου μέλλοντος, γεμάτου από τις επιλογές ενός παιδιού, είναι ο τύπος του υπέρτατου κακού, για το οποίο μίλησε ο **Ευάγριος ο Μοναχός** γράφοντας:

«Τώρα τι πρέπει να πω για τον δαίμονα, ο οποίος κάνει την ψυχή αναίσθητη; ...Πώς με το πλησίασμά του η ψυχή απομακρύνεται από τη φυσική της κατάσταση κι απογυμνώνει τον εαυτό της από τον σεβασμό και τον φόβο του Θεού, μη θεωρώντας πλέον την αμαρτία ως αμαρτία ή την παρανομία ως παρανομία; Θυμάται την κόλαση και την αιώνια κρίση ως απλές λέξεις... γελά με τη φωτιά, η οποία κάνει τη γη να τρέμει... Εσύ μπορεί να χτυπάς το στήθος σου καθώς μία τέτοια ψυχή σύρεται προς την αμαρτία, αλλ' αυτή ούτε καν το αντιλαμβάνεται... Μιλάς για την ντροπή μπροστά στους ανθρώπους κι αυτή σε αγνοεί, όπως ένα γουρούνι κλείνει τα μάτια του κι ορμά επάνω στο φράχτη».

[Από το βιβλίο: ΧΟΡΕΥΟΝΤΑΣ ΜΟΝΟΣ: Αναζητώντας την Ορθόδοξη Πίστη στον αιώνα των ψεύτικων θρησκειών *(αυτοβιογραφικό πνευματικό οδοιπορικό) – Μετάφραση Αρχιμ. Αυγουστίνου Μύρου- ΕΚΔΟΣΕΙΣ:* ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ*]*

(Πηγή και ψηφιοποίηση κειμένου: Ι. Ν. ΑΓΙΩΝ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΙΣΤΙΑΙΑΣ*)*